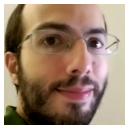
Caiguda

Per JoanM el dt., 20/02/2018 - 09:00

"Sé que el bé no habita dintre meu, és a dir, que sóc feble. Veig que sóc capaç de voler el bé, però no de fer-lo: no faig el bé que voldria, sinó el mal que no voldria." (Rm 7,18-19)
Pare, he caigut de nou. He tornat a ser feble i allà on et vaig dir que m'hi esforçaria, allà he ensopegat altra vegada. Des de terra, et demano perdó: tu ho comprens, i m'ofereixes una mà per aixecar-me. Però em sembla una història de mai acabar...! Per què aquesta debilitat Déu meu, per què no puc doblegar allò que sovint em pot? El teu perdó és l'expressió màxima del teu amor: perquè jo m'alçaré esperançada per tornar a caminar, i probablement cauré de nou d'aquí a unes passes, per tornar a començar. Des de la humilitat, i amb tantes ganes de seguir-te, deixa'm enfonsar-me en la teva abraçada de reconciliació!